

man kan give Forældrene en saa udstrakt Myndighed til at anvende Hustugt, som de ifølge Lovgivningen have, er det ene og alene begrundet i det særlige Familie- og Blodsbaand mellem Forældre og Børn, hvorved man i de allerfleste Tilfælde paa Forhaand kan være fuldkommen forsikret om, at Anvendelsen af Hustugten ikke vil gaa for vidt. Men om man kan være lige saa sikker derpaa i Forholdet mellem Forstanderen og de Børn, der ere undergivne hans Omsorg, er dog et Spørgsmaal, som der kan være nogen Grund til at nære nogen Betænkelighed ved." Se, det var min Opfattelse den Gang af denne Bestemmelse om, at alle disse Børn skulde være Hustugt undergivne af Forstanderen, en Bestemmelse, som ikke fandtes i det Lovforslag, jeg havde forelagt. I det Lovforslag, jeg havde forelagt, havde jeg — i Overensstemmelse med Børnekommissionens Forslag, som jeg i øvrigt havde modereret noget — fundet, at det var det rigtige, at selve Loven indeholdt de Straffemidler, som paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter kunde anvendes, og indeholdt deres Begrænsning, og ærede Medlemmer, der sade i denne Sal den Gang, ville ogsaa kunne erindre, at det var mig meget imod, at man vilde tage disse Straffebestemmelser ud af Loven og henvise dem til et Regulativ, som Justitsministeren fik fri Myndighed til at udstede. Jeg ønskede ikke denne Myndighed, jeg ønskede, at det skulde fastsættes bestemt i Loven. Paa den anden Side lagde jeg ikke Skjul paa, at der paa disse Anstalter vilde og maatte blive Spørgsmaal om at kunne skride til andre legemlige Revselse end blot Ørefigen. Man vidste altsaa, at det var min Opfattelse, man vidste, at jeg ønskede ikke at udstede dette Strafferegulativ, men alligevel skulde jeg udstede det, jeg maatte ikke slippe derfor. Man vilde ikke have det i selve Loven, og Loven blev da vedtagen saaledes, som den blev, altsaa dels saaledes, at Børnene ere underkastede almindelig Hustugt under Forstanderens Ansvar, og dels saaledes, at Justitsministeren kunde udstede et Strafferegulativ med videregaaende Disciplinærstraf.

Denne Myndighed benyttede jeg saa til under 26. September 1906 at udstede dette Strafferegulativ; men da jeg stadig var ængstelig for uden nogen Begrænsning at lægge den almindelige Hustugt i Forstanderens Haand, tog jeg det paa mit Ansvar gennem dette Regulativ at indskrænke den Straffemyndighed, som Forstanderen ifølge Børneloven havde, den Straffemyndighed,

som i og for sig var indbefattet i, at det var overladt ham at anvende Hustugt paa sit eget Ansvar. Jeg indskrænkede denne i den Henseende, at saa snart der blev Tale om Revselse med Redskaber — Strafferegulativet angaar Anstalter for særlig vanskelige Børn, altsaa f. Eks. „Hebron“ —, skulde Anvendelsen af denne Hustugt indskrænkes saaledes, at den ikke maatte overskride den Straf af Spanskrør, som findes under Nr. 4 i Bekendtgørelsen, hvorefter Slagenes Antal ikke maa overstige 25. Havde jeg ikke sat dette ind i Strafferegulativet, vilde ifølge Loven enhver Børnehjemsforstander kunne have anvendt Spanskrørsstraf med et større Antal Slag end 25. Min Myndighed til at give videregaaende disciplinære Straffe har altsaa ikke fundet sit Udtryk paa dette Punkt; den har fundet sit Udtryk gennem de andre Bestemmelser, som findes i Regulativet, navnlig Indskrænkning af Kostens Art, Indsættelse i Celle, Adskillelse fra de andre Elever o. s. v.

Derfor er det et stærkt Stykke, at det ærede Medlem nu vil bebrejde mig, at der paa Opdragelsesanstalterne er indført Spanskrørsstraf. Rotting kalder det ærede Medlem det, og det kan det ærede Medlem godt kalde det, thi en Rotting er jo ikke andet end et Spanskrør. Der er mange, der gaa og tro, at en Rotting er et ganske forfærdelig kunstigt Instrument, beviklet i alle Ender og Kanter og med Knuder og lignende paa, men det er ikke andet end et almindeligt Spanskrør. Rottingen suser, naar vi endelig skulde kalde det en Rotting, i de københavnske Kommuneskoler, uden at, saa vidt jeg ved, Københavns Borgerrepræsentation hidtil har foretaget noget virksomt Skridt for at faa den udelukket, og det ærede Medlem udtalte jo ogsaa selv her, at i Skolen — i alt Fald i Københavns Kommuneskoler og i Aarhus vel ogsaa — havde Lærerne Ret til at anvende indtil 5 Slag.

Nu vil jeg bede Dem erindre, at i de københavnske Kommuneskoler, i Kommuneskolen i det hele, gaa alle Børn mellem hverandre, baade artige Børn og fordærvede Børn, og der har altsaa Læreren denne Myndighed overfor alle Børnene. Naar altsaa en Dreng bliver trodsig eller uartig eller lignende, hvor det i Virkeligheden drejer sig om Bagateller, hvor der ikke kan være Tale om, at han er noget vanartet Barn, saa kan Læreren overfor ham anvende Rottingen, som det ærede Medlem vil have vi skulde kalde den, med indtil 5 Slag. Men paa disse Opdragelsesanstalter med